

klart, at foreningsarbejdet ikke skal gå under ved det. Men det tror jeg nu ikke at man behøver at være bange for, hvis man altså farer med en vis lempe og også har bagatelgrænser.

Vores forslag har altså til formål at vise størst mulig åbenhed, for man har vel ikke noget at skjule. Og det andet er, at det kan være vigtigt i forhold til de pressioener, der kan være både over for kandidater og over for partier, når der gives støtte, at der er åbenhed om, at der er pengebeløb, for så vil risikoen for pression selvfølgelig også i den forbindelse være mindre. Det kan selvfølgelig betyde, at der er nogen, der ikke vil give tilskuddet. Det kan det godt betyde. Men det er en omkostning; vi må tage med.

Vi ser jo, at der er partier, hvor beløbet er af en sådan størrelse, at det ikke behøver at blive offentliggjort. Vi synes ikke, at det er noget, man skal skjule, hvis man giver et beløb til et parti. Vi har i hvert fald ikke noget imod, at nogen giver et beløb til SF og offentliggør det. Det synes vi er rigtigst. Når vi selv har et princip, som vi mener burde være lovgivning, skal vi følge det selv.

Kl. 16.35

Vi er altså meget glade for, at der er en forholdsvist positiv tilslutning til tænkningen i forslaget, og med henblik på det videre arbejde kan det være, at der kommer noget helt andet ud af det. Det afgørende for os er, at vi får rejst diskussionen, så vi får noget af den tænkning om større åbenhed, både i forhold til beløbsgrænser og i forhold til, hvem der er omfattet af det. Vi skal så samtidig tage højde for, at vi ikke gør livet besværligt for de mennesker, der arbejder med foreningsarbejde. Det er i forvejen ikke særlig sjovt, der er ikke så mange, der gør det, og der bliver færre af dem, og det bliver nok også mindre sjovt, så derfor skal vi ikke gøre det endnu mere besværligt.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Der er mange hensyn, der skal afvejes mod hinanden, og jeg føler, at det er rigtigt at få præciseret, på trods af de positive aspekter, der kunne være i SF's forslag, at den balance, som man i 1995 forsøgte at finde mellem mange forskellige hensyn, vægter meget tungt for regeringen.

Derfor fastholder vi, at regelsættet, som det er i dag, er tilstrækkeligt til at tilgodese de mange hensyn, som ikke altid supplerer hinanden, men nogle gange er modsatrettede. Det er ganske fornuftigt, og vi kan derfor ikke støtte forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 7:

Forslag til folketingsbeslutning om en national handlingsplan til beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug.

Af Sandy Brinck (S) m.fl.
(Fremsat 10/10 2002).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg kan kun være helt enig med forslagsstillerne i, at seksuelt misbrug af børn er fuldstændig uacceptabelt, og at seksuelle overgreb på børn er noget af det mest modbydelige, man kan forestille sig.

Børnene bliver udsat for oplevelser, som ligger helt uden for deres forståelses- og begrebsverden. Det er oplevelser, som kan traumatisere og også forfølge dem resten af livet, og som vi derfor skal gøre alt, hvad vi kan, for at forhindre.

Der må ikke herske tvivl om, at regeringen lægger overordentlig stor vægt på at bekæmpe seksuelt misbrug af børn og på at hjælpe de børn, som ulykkeligvis bliver udsat for overgreb. Og vi er allerede i gang.

Som det fremgår af det beslutningsforslag, vi har til første behandling i dag, er der igennem de senere år gennemført en række lovændringer vedrørende bekæmpelse af seksuelt misbrug af børn. Bl.a. er straffelovens bestemmelser om børnepornografi blevet udvidet, og det er blevet

forbudt at købe sig til samleje med en prostitueret under 18 år.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at jeg i den folketingsssamling forventer at fremsætte lovforslag, som vil skærpe lovgivningen yderligere på disse punkter:

Samtidig med den skærpede lovgivning er der også blevet taget en række initiativer vedrørende forebyggelse, efterforskning og retsfulgning af sager om seksuelt misbrug af børn. Og som et af de seneste bidrag på området afleverede en arbejdsgruppe under Justitsministeriet i midten af september 2002 sin betænkning om gennemførelse af straffesager om seksuelt misbrug af børn.

Regeringen lægger overordentlig stor vægt på, at de personer, der udsætter børn for seksuelle overgreb, bliver retsforfulgt og straffet. Straffesager om seksuelt misbrug af børn indebærer en vanskelig afvejning mellem to forskellige hensyn, nemlig på den ene side de almindelige retssikkerhedsmæssige hensyn til den mistænkte og på den anden side hensynet til, at barnet oplever den mindst mulige belastning i forbindelse med hele straffesagens forløb.

Jeg skal ikke her gennemgå betænkningen nærmere, men blot fremhæve, at arbejdsgruppen efter en meget nøje afvejning af disse hensyn kommer med en række gode forslag til, hvordan vi fremover bør gennemføre straffesager om seksuelt misbrug.

Betænkningen har været sendt i en bred høring hos relevante myndigheder og organisationer, heriblandt flere organisationer, som beskæftiger sig med børns rettigheder og vilkår, og Justitsministeriet er for tiden ved at bearbejde høringssvarene med henblik på, at der kan fremsættes lovforslag i denne folketingsssamling.

Det er samtidig klart, at spørgsmålet om strafforfølgning selvsagt ikke kan stå alene. Det handler jo i sagens natur først og fremmest om at sætte ind med forebyggelse.

Som sagt vil vi gøre alt, hvad vi kan, for at vores børn ikke bliver udsat for disse frygtelige overgreb. Det er overgreb, som oftest finder sted i det skjulte og bliver begået af personer, som børnene kender og stoler på.

Det er derfor også overordentlig vigtigt, at vi i den videre indsats forener al den viden og alle de kræfter, som allerede i dag arbejder for at bekæmpe og forhindre overgreb på børn.

Jeg indbød tidligere i år en lang række myndigheder og organisationer til et møde i Justitsministeriet for at høre deres bud på, hvad der

bør indgå i den fremtidige indsats til bekæmpelse af seksuelt misbrug af børn.

Med afsæt bl.a. i de tanker, som kom frem på dette møde, og på baggrund af den betænkning, som nu foreligger fra Justitsministeriets arbejdsgruppe, har jeg sammen med socialministeren igangsat et arbejde med henblik på at tilrettelægge en samlet national handlingsplan til bekæmpelse af seksuelt misbrug af børn.

Kl. 16.40

Tanken med handlingsplanen er at lave en samlet beskrivelse af indsatsområderne i forbindelse med bekæmpelse af seksuelt misbrug af børn. Og med udgangspunkt i den indsats og viden, som vi allerede har, er det hensigten at vurdere, om der er områder, hvor der er behov for at styrke indsatsen endnu mere, og få klarlagt, om der er områder, hvor vi i dag mangler viden, som eventuelt vil kunne være med til at forhindre, at børn bliver udsat for seksuelle overgreb. Tanken er, at handlingsplanen skal være klar til offentliggørelse i foråret.

På den baggrund er jeg glad for, at forslagsstillerne også har den opfattelse, at der bør udarbejdes en national handlingsplan til beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug.

Regeringen og forslagsstillerne er helt enige på dette område. Det gælder også med hensyn til, at handlingsplanen bl.a. bør indeholde en status over de initiativer, som allerede er taget på området, og bør have et bredt sigte og indeholde både juridiske, sociale og sundhedsmæssige aspekter. Som jeg allerede har understreget, bør der selvsagt fokuseres på den forebyggende indsats.

I det beslutningsforslag, som Socialdemokratiet har fremsat, er der anført ni konkrete tiltag, som forslagsstillerne mener, at en handlingsplan skal indeholde. Til det vil jeg sige, at det efter regeringens opfattelse endnu er for tidligt at lægge sig fast på de enkelte elementer i en handlingsplan. De mere konkrete tiltag må vel mest naturligt bero på en vurdering af behovet på de forskellige områder, og det er det, vi nu er i gang med.

I forhold til de konkrete tiltag, som er indeholdt i beslutningsforslaget, kan jeg i øvrigt nævne, at bl.a. forslaget om, at afhøring af børn skal foregå på en måde, der er tilpasset børns præmisser, også indgår i anbefalingerne fra den tidligere omtalte arbejdsgruppe under Justitsministeriet. Det samme gælder forslaget om, at afhøringerne skal foretages i børnevenlige lokaler.

Justitsministeriets arbejdsgruppe har også overvejet spørgsmålet om, hvem der skal afhøre børnene, og er i den forbindelse kommet frem til, at børn fremover fortsat bør afhøres af polititjenestemænd, som er særligt uddannede til at afhøre børn. I den forbindelse er man samtidig fra arbejdsgruppen opmærksom på, at politiet kan have behov for bistand fra en særlig børnesagkyndig.

Jeg kan også nævne, at de lægelige undersøgelser af et barn, som menes at have været udsat for seksuelt overgreb, også i dag tager hensyn til, at det er et barn, som undersøges. På Rigshospitalet er der f.eks. allerede gennemført en ordning, som betyder, at undersøgelserne udføres i samarbejde mellem en retsmedicinere, en pædiater og en børnepsykolog. Det vigtige sigte er, at der ved undersøgelse af disse sager både tages hensyn til barnet og til behovet for at sikre eventuelle beviser.

Sammenfattende er det regeringens opfattelse, at det ikke ville være rigtigt, at vi her og nu i Folketingssalen vedtager en lang liste over, hvilke tiltag der skal være i en national handlingsplan til beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug. Og jeg forstår da også, at forslagsstillerne ønsker, at beslutningsforslaget skal opfattes som et debatoplæg til en samlet og bred diskussion om, hvordan vi bedst kan beskytte børn mod seksuelt misbrug.

En sådan diskussion vil vi meget gerne være med til. Vi vil gerne på baggrund af den viden og de erfaringer, vi har i dag, diskutere, om der er områder, hvor vi kan forbedre indsatsen, og det er netop tanken med det arbejde, som regeringen har igangsat med henblik på at tilrettelægge en samlet national handlingsplan til bekæmpelse af seksuelt misbrug af børn.

Før vi til foråret har regeringens samlede bud på en sådan handlingsplan, mener jeg imidlertid, at det er for tidligt at lægge sig fast på de enkelte elementer i den styrkede indsats på dette centrale område.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg skal starte med at takke for ministerens besvarelse, hvoraf det jo tydeligt fremgår, at vi langt hen ad vejen er meget enige. Det er også min oplevelse, at vi på det her område i Folketingssalen altid har ført en meget konstruktiv debat med det udgangspunkt, at der selvfølgelig ikke er et eneste medlem, som ikke synes, at det her er forfærdeligt.

Når vi nu gerne vil have diskussionen om, hvad sådan en national handleplan kunne indeholde, kunne jeg godt tænke mig, at ministeren forholdt sig lidt mere konkret til nogle af punkterne.

Der kan tales for og imod på mange områder, men bl.a. kunne vi godt tænke os, at der var sikkerhed for, at en sådan national handlingsplan indeholder et bredt sigte, så det ikke kun er det retslige, og sådan hørte jeg også justitsministeren. Men kunne justitsministeren ikke give nogle tilkendegivelser i forhold til bl.a. spørgsmålet om psykologhjælp, spørgsmålet om behandling af sædelighedsforbrydelser og spørgsmålet om det, at man ude i forenings- og institutionslivet skal forholde sig til den her problemstilling og lave nogle sikkerhedsprocedurer?

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Irene Simonsen som ordfører.

Irene Simonsen (V):

I det her beslutningsforslag opfordres regeringen til at udarbejde en national handlingsplan til at beskytte børnene mod seksuelt misbrug, og i forslaget peger man på ni tiltag, som skal indgå i handlingsplanen.

Kl. 16.45

Jeg skal allerførst starte med at sige, som også fru Sandy Brinck sagde det, at alle kan kun have stærke følelser for det her område. Seksuelt misbrug af børn er en af de mest afskyelige forbrydelser, man overhovedet kan tænke sig. Der har i de senere år været meget opmærksomhed om det emne, bl.a. i forbindelse med pressens beskrivelse af sager om krænkelse af børn i bl.a. børneinstitutioner og idrætsklubber.

I tidligere tider forbandt man ofte krænkere med f.eks. børnelokkere, der med slik lokkede børnene ind i en bil eller baggård osv. I dag har krænkere utallige og helt andre muligheder for at komme i kontakt med børnene, fordi børnene jo tilbringer mange flere timer i diverse institutioner og klubber.

Vi deler her alle et ønske om at beskytte børnene optimalt, og naturligvis ønsker ikke mindst vi forældre at kunne sende børnene af sted til en tryk hverdag, både i institutionerne og i klubberne.

Vi ved, at seksuelt misbrug af børn er dybt traumatiserende for barnet og vil påvirke barnets seksualitet og forhold til andre mennesker og øvrige sindstilstand det meste af barnets liv, hvis ikke det er hele livet. Så snart vi hører om

sådan en forbrydelse, vil vi alle have sagen af-dækket hurtigst muligt og den skyldige dømt og fjernet fra børnene i en fart. Det skal der ikke herske nogen tvivl om; det er alles ønske.

I forslaget til folketingsbeslutning om en national handlingsplan til beskyttelse af børn peges som nævnt på ni tiltag til øget indsats og forebyggelse. Der peges her på en række områder, hvor forholdene kan forbedres, og hvor vi kan blive dygtigere. Det gælder bl.a. forbedring af den måde, hvorpå vi afhører og behandler børnene.

Et andet af tiltagene drejer sig om at sætte forskningsmæssig fokus på børns overgreb mod andre børn. Forslagsstillerne vil have yderligere belysning af den type indgreb. Også her har forslaget min store sympati, da det jo er et stort og formodentlig voksende problem på grund af børns adgang til hård porno på tv og internet. Samtidig må man sige, at det tiltag har en noget anden karakter og indeholder mange andre problemstillinger end tiltagene vedrørende voksnes misbrug af børn. Det er væsentligt at skille det her ad.

Vi er her ved beslutningsforslagets store svaghed, nemlig at det er højst uklart, hvordan man har kunnet nå frem til netop de her ni tiltag. Vi mener, det endnu er for tidligt at udpege de elementer, der skal med i en national handlingsplan. Det er uklogt at iværksætte initiativer til højre og venstre uden først at have undersøgt behovet helt færdigt og uden først at have gennemtænkt indholdet.

Det er da sympatisk, at man f.eks. vil forbedre forholdene for børn, når de undersøges og afhøres i forbindelse med straffesager – det skal der ikke herske tvivl om – men vi skal samtidig huske, at vi har et retssamfund, hvor den anklagede også skal have en korrekt behandling. Vi må nok holde fast i, at det er politimyndighederne, der efterforsker sagen, og ikke pædagoger og psykologer. Det ændrer jo ikke ved, at vi kan have pædagoger og psykologer til at støtte barnet i forløbet under sagens opklaring.

Ligeledes er der heller ikke noget i vejen for, at retsmedicinere kan have en pædiater med sig som vejleder, og betænkningen viser tydeligt, at et samarbejde fungerer fint i praksis.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Det er Venstres ordførers bemærkning: Hvorfor lige disse ni punkter? Vi oplever det sådan, at vi har sat ni punkter op, hvor vi på baggrund af

den erfaring, vi har fra debatterne, og det, vi får tilkendegivet fra især de organisationer, som har med de her børn at gøre, synes, at her var der nogle problemfelter.

Men vi er meget åbne over for at tilføje punkter. Vi er sådan set også åbne over for at pille nogle af. Derfor vil jeg godt høre fra Venstres ordfører, om der er nogle punkter, som Venstre gerne vil have tilføjet handlingsplanen, eller nogle, man gerne vil have pillet af, for det væsentligste for mig er sådan set, at vi, når vi nu har denne her enighed, ikke skal stå i stampe og udsætte alting. Der er mange af de her punkter, som jeg fornemmer der er en vis enighed om, og så kan vi lige så godt få det sat i værk. Det gør jo ikke, at man ikke kan sidde i arbejdsgrupper og arbejde videre med oplægget.

Så er det nogle, der skal tilføjes, eller nogle, der skal pilles af?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg kan roligt svare fru Sandy Brinck her og sige, at det jo handler om, at der her er udvalgt ni punkter. Vi har lige hørt justitsministeren bekræfte, at man snart får høringsvarene tilbage, og det vil sige, at der i denne samling fremsættes forslag. Og jeg har det lidt skidt ved, hvis jeg som politiker skulle gå ud og vurdere, hvad der er vigtigst, uden virkelig at tage hensyn til, hvad de mennesker, der beskæftiger sig med det her, de, der har forstand på det, fagfolkene, siger skal ligge til grund for det. Det vil jeg allerhelst vente på, for det er der, den viden, der er på området, ligger.

Kl. 16.50

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jamen det synspunkt deler jeg sådan set, men det er jo så heldigt, at der netop med et beslutningsforslag er ganske mange af de ni punkter, som vi har fremsat, som er problemstillinger til overvejelse, hvor vi bare har sat en målsætning op for, hvad det er for nogle problemer, der skal løses, og også givet nogle retningslinjer med hensyn til, hvor vi tror, der findes nogle løsningsmodeller. Men det er jo en opfordring til regeringen om at komme med teknikken, og der har man jo alle muligheder for at inddrage diverse fagfolk.

Jeg synes bare, det er ærgerligt, at vi, hvis det er sådan, at vi faktisk er enige om nogle tiltag, så ikke kommer videre, fordi man lader sig bremse

af, at noget skal igennem et udvalg. Det er absolut ikke afgørende for mig, at det er det forslag, jeg har siddet og arbejdet med, der bliver vedtaget. Det er afgørende for mig, at vi, når vi overhovedet kan, griber til handling. Derfor forstår jeg ikke, at Venstre ikke kan give et bud på, hvor det er, vi skal pille noget af.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil godt sige til fru Sandy Brinck, at vi to jo sagtens kan blive enige om, at der er nogle ting, vi tror er vigtige, men nu er det jo ikke sikkert, vi ved alt om det her område. Vi er nu rent faktisk så tæt på at få høringssvarene belyst og få eksperternes udsagn om, hvad det er, der er nødvendigt, og det synes jeg er utrolig vigtigt.

I alle andre sammenhænge har jeg hørt masser af gange, at socialdemokrater har stået her på talerstolen og været trætte af, at man måske har taget tingene for hurtigt igennem og ikke lagt nok vægt på høringssvar. Så jeg undrer mig lidt over, hvor Socialdemokraterne er henne. Det er jo netop det, vi prøver at gøre ordentligt og rigtigt nu.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Sandy Brinck, tredje og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Vi har faktisk på det her område tradition for, at vi ikke bruger det til partipolitisk fnidder, og det synes jeg vi skal holde fast i.

Når det her er et beslutningsforslag, betyder det jo også, at regeringen derefter skal komme med nogle lovforslag, som kommer i høring, og der er ikke noget til hinder for, at det, som vi har fremstillet her, er grundlaget for en diskussion også med fagfolk.

Det, der bare ærgrer mig, er, at jeg hører, at Venstre og Socialdemokratiet har nogle fælles målsætninger i kampen for at beskytte børn, og så synes jeg, det er ærgerligt, hvis det er sådan, at vi ikke kan gribe til handling, når vi nu er enige. Det er det, jeg ikke forstår. Jeg har udvist den største vilje til at pille det ud, som måtte være anstødssten for Venstre; så gør vi det – bare vi får en beslutning, som gør, at vi kommer videre med den beskyttelse, som jeg fornemmer at vi alle sammen er meget optaget af.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg må igen konstatere, at det ikke er sikkert, vi er enige i alle ni punkter. Vi kan tage en enkelt ud: F.eks. er jeg da bestemt ikke overbevist om, at det er en pædiater, der skal undersøge børnene. Jeg kunne måske godt være i tvivl om, om retssikkerheden er i orden, hvis vi ikke har fagkundskaben inden for retsmedicin med på det her område.

Men det kan jo ikke udelukkes, at når vi får høringssvarene tilbage, kan det være, vi finder en løsning ud fra eksperternes udsagn, der helt præcist går ind og siger: Hvordan gør vi dette her rigtigt, så vi varetager både barnets tarv og de retskrav, man også som anklaget har krav på? Det er meget vigtigt, at vi finder balancen i det her.

Der er ingen politisk fnadder i det her fra min side, overhovedet.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Per Dalgaard som ordfører.

Per Dalgaard (DF):

Ingen kan være uenig i, at børn, der udsættes for seksuelle overgreb, skal have den bedst mulige behandling af det offentlige sundhedssystem. I så alvorlige sager som seksuelle overgreb er det absolut nødvendigt, at der findes et godt beredskab af professionelle folk til dels at understøtte barnet, dels at forfølge og straffe forbryderen.

I april 2000 fremkom Børnerådet med et ønske om en national strategi mod seksuelt misbrug af børn, i oktober 2000 fremkom en arbejdsgruppe under det tværministerielle børneudvalg med en redegørelse for en forstærket indsats, og i november 2000 nedsatte den tidligere regering en arbejdsgruppe, der kunne se på problematikken.

Kl. 16.55

I dag findes der således et fast etableret center på Rigshospitalet, som netop tager sig af overgreb af seksuel karakter mod børn. Dette center blev for 1½ år siden etableret for en 3-årig forsøgsperiode. Til centeret er der knyttet det nødvendige kvalificerede personale, som varetager omkring 250 sager om året og ca. 150 telefonopkald. Centeret på Rigshospitalet har således 1½ år tilbage af sin prøveperiode og leverer sammen med to tilsvarende ad hoc-grupper i Fyns Amt og Sønderjyllands Amt data til en forskergruppe i Aabenraa, som har opbygget et videnscenter om, f.eks. hvilke børn der udsættes

for disse frygtelige overgreb, samt andre relevante informationer. På ad hoc-centrene i de to amter er der tilknyttet socialrådgivere, psykologer, læger, sygeplejerske, og de har selvfølgelig et godt og tæt samarbejde med politiet. Jeg er sikker på, at der på Rigshospitalets center er tilknyttet de samme personalegrupper.

Dansk Folkeparti vil meget gerne være med til at udbygge de nuværende tiltag til fordel for de krænkede børn og samtidig gøre det mere trygt at blive udspurgt af professionelt personale, f.eks. sådan at sigtede ikke skal overhøre afhøringerne af børnene.

Dansk Folkeparti har altid været meget engageret i at komme både pædofili og anden børnekrænkelse til livs, og vi ønsker en betydelig skærpelse af indsatsen for at undgå, at personer med disse tilbøjeligheder bliver ansat nogen steder, hvor der er børn, f.eks. i vuggestuer og børnehaver og i idrætsklubber.

Vi vil under udvalgsarbejdet se på, om de nu gældende strafferammer er tilstrækkelige, eller om de eventuelt skal øges.

Vi kan tilslutte os de afsluttende bemærkninger i beslutningsforslaget, hvor der står, at dette er et oplæg til en samlet og bred diskussion af, hvordan vi bedst beskytter børnene.

Vi ser frem til, at de undersøgelser, som pågår på de forskellige centre, jeg nævnte, også kommer frem til udvalgsarbejdet og kan blive draget ind i det videre arbejde.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg skal bare høre Dansk Folkeparti, om det skulle forstås sådan, at man rent faktisk støtter det beslutningsforslag, der ligger.

Vedrørende den vidensopsamling, som hr. Per Dalgaard bl.a. talte meget varmt for under sit ordførerindlæg, er det jo faktisk en del af beslutningsforslaget at få den gjort permanent og gjort til det edderkoppespind, den bør være, nemlig ved, at de regionale sociale formidlingscentre kobles på den viden.

Jeg mangler lidt et svar på, om man anser det, vi nu har fremsat, som værende et grundlag for at kunne udarbejde en national handleplan.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Fru Sandy Brinck kan være ganske rolig, selvfølgelig tilslutter vi os forslaget med den bemærkning, der står i de afsluttende bemærkninger, at det bør opfattes som et oplæg til en samlet og

bred diskussion af, hvordan vi bedst beskytter børnene mod seksuelt misbrug. Selvfølgelig gør vi det.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Helge Adam Møller som ordfører.

Helge Adam Møller (KF):

Når det drejer sig om at forhindre børn i at blive udsat for seksuelt misbrug, og når det drejer sig om at hjælpe de børn, som på trods af alle forsøg alligevel og på ulykkelig vis bliver udsat for overgreb, er der jo ikke forskel på de forskellige partiers holdning her i Folketinget. Viljen til at gøre, hvad der står i vores magt for at nå frem til endnu bedre løsninger end dem, vi hidtil er nået frem til, er vi jo alle 179 fælles om.

Derfor synes jeg, det er godt og tilfredsstillende, at regeringens med socialministeren og justitsministeren i spidsen er i fuld gang med at udarbejde og tilrettelægge en national handlingsplan, og jeg synes, det er mindst lige så godt, at den socialdemokratiske folketingsgruppe med fru Sandy Brinck i spidsen er kommet med et bud på en række elementer til en sådan national handlingsplan.

Der er jo ingen tvivl om, som også justitsministeren var inde på det, at mange af de elementer, der indgår i dette beslutningsforslag, uden tvivl også vil indgå i regeringens handlingsplan.

Jeg er overbevist om, at de forslag, de tanker og de ideer, som Socialdemokratiet har gjort sig, og som man har argumenteret for i bemærkningerne til beslutningsforslag nr. B 7, kan tjene som god inspiration til det arbejde, der nu foregår på regeringsplan.

Kl. 17.00

Jeg har meget stor tiltro til, at regeringens handlingsplan, som jo kan være klar i løbet af foråret, vil være en handlingsplan, som et stort flertal af Folketingets medlemmer, ja, måske samtlige, kan tilslutte sig, og som derfor kan danne baggrund for, at hjælpen og støtten til de familier, hvis børn har været udsat for overgreb, bliver endnu bedre, end den er i dag. Den er jo ikke dårlig i dag, men selvfølgelig kan den blive endnu bedre.

Formålet med handlingsplanen er, at der år for år skal være færre børn, som skal lide under enkelte voksnes modbydelige og uforståelige kriminalitet. Samtidig kan jeg ligesom alle konservative naturligvis varmt tilslutte mig, at straffen og sanktionerne over for dem, der ødelægger et barns tilværelse, bliver yderligere skærpet

i forhold til det nuværende niveau. Her må der sendes et signal, som ikke under nogen omstændigheder kan misforstås.

På denne baggrund kan den konservative folketingsgruppe ikke gå ind for, at vi her og nu vedtager dette beslutningsforslag, men vi glæder os over, at det er fremkommet og derved kan medvirke til, at regeringens handlingsplan bliver så god, så omfattende og så forebyggende som overhovedet muligt.

Så kan jeg ikke lade være med at komme med en enkelt lille personlig kæphest. Én ting er, at regeringen, uanset hvem der er i regering, ikke altid kan skrive dansk i sine forslag, men bruger et hav af fremmedord osv. Jeg vil ikke sige, at vi skal leve med det, men prøve at lære regeringen, at det skal man ikke gøre. Men jeg har det skidt med, at når et parti skriver et beslutningsforslag, og ordføreren er et ungt socialdemokratisk folketingsmedlem, kan man ikke bruge nogle udtryk, som alle kan forstå. Jeg tænker på udtrykket pædiater, som under én procent af landets befolkning, inklusive mig selv, kan forstå.

Jeg ved godt, at der er noget, der hedder en pædiater, men jeg tror i virkeligheden, de fleste tror, det er en pædofil. Men det er en ganske almindelig børnelæge, så der er jo en lille smule forskel. Lad os dog bruge de danske udtryk, det er meget bedre.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg vil godt starte med at beklage ordvalget, men nogle gange er det jo sådan, at præciseringen fremgår af, at man bruger det, der for nogle er fremmedord.

Jeg kunne selvfølgelig spørge De Konservative om det samme, som jeg spurgte Venstre om, men det vil jeg undlade, for jeg har lugtet luntten; jeg får ikke svar på, hvilke punkter man ikke vil have med i denne ombæring. Men det, der får mig herop, er, at hr. Helge Adam Møller taler om at skærpe straffen. Det indgår ikke i dette beslutningsforslag, al den stund vi jo lige har skærpet strafferammen i § 222 på foranledning af, at Socialdemokratiet stillede et ændringsforslag, da regeringen havde sin skærpespakke til behandling i foråret. Her øgede vi den jo fra 10 til 12 år.

Skal jeg forstå det sådan, at De Konservative vil have straffen yderligere skærpet, og at det skulle være et bærende element i regeringens handlingsplan? Så er vi uenige.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nej, det skulle bestemt ikke forstås sådan. Det er bare en konstatering af, at hvis man læser regeringens lovkatalog, vil der komme et lovforslag i denne samling om, at man vil skærpe sanktionerne for opbevaring og lignende af seksuelle billeder m.v. Jeg har forstået, at det er Socialdemokratiet også enig i, så det var såmænd bare en lille henvisning. Jeg synes, det er godt og rigtigt, og jeg tror også, det samler stort flertal her i Folketinget. Men det vigtigste, det allermost afgørende er selvfølgelig, at vi kan forhindre forbrydelsen, for så er det sådan set ligegyldigt med straffen, hvis der slet ikke kommer nogen forbrydelse.

Anne Bastrup (SF):

For SF er det et meget vigtigt beslutningsforslag, der her er fremsat af Socialdemokratiet.

På baggrund af den debat, der har været med især regeringspartierne, så vil jeg sige, at én fugl i hånden er bedre end ti på taget, og får vi inden jul vedtaget forslaget om en national handlingsplan til beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug, synes jeg, at vi i langt højere grad har taget et markant skridt i den rigtige retning.

Kl. 17.05

Man kan jo diskutere, hvad det er, der skal tilføjes derudover; men det blotte forhold, at vi får vedtaget en national handlingsplan til beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug, gør jo, at vi får sat skub i nogle elementer.

Noget af det, som er meget centralt, er, hvordan vi afhører børn, der muligvis har været udsat for seksuelt misbrug. På de mange forskellige konferencer, jeg har været med til, har det gennemgående træk været, at politiet har oplevet, at de ikke var godt nok uddannede. Der er kommet uddannelsesinitiativer i gang, men der er også skabt usikkerhed om, hvordan man skal vurdere barnets udsagn.

Afhøring foretaget af et tværfagligt team, naturligvis med respekt for retssikkerheden, tror jeg, er en god idé, og hvem kan have noget imod børnevenlige lokaler og en ordentlig interviewteknik? Vi ved jo alle, hvordan børn i dag bliver afhørt rundt omkring i landet, og så vidt jeg husker, er det vist kun i Glostrup, man har et ordentligt og børnevenligt afhøringslokale.

Den retsmedicinske undersøgelse skal foretages af en børnelæge, og jeg står i hvert fald helt uforstående over for, at man i Folketinget eller i hvert fald blandt Venstre og De Konservatives

ordførere ikke er klar over den debat, vi har haft om brugen af retsmedicinere i lige præcis børnesager. Jeg tror, det er en god idé, og det er også den viden, jeg har fået fra de diskussioner og konferencer og rapporter, der har været om emnet, at det er vigtigt, at man anvender børnelæger.

Hvem kan have noget imod, at barnet og dets forældre modtager information under den retssag, som måtte komme på baggrund af afhøringerne af børnene og det øvrige bevismateriale, der er kommet frem? Hvem kan have noget imod, at barnet i øget omfang tilbydes psykologhjælp, at vi får flere behandlingspladser til ofre for sædelighedsforbrydelser, og at behandlingsmetoderne udvikles på baggrund af international erfaring og forskning? Hvem kan have noget imod det? Er det ikke et naturligt led i en national handlingsplan?

Er der nogen her i Folketingssalen, der ikke synes, det er en god idé, at Rigshospitalets Videnscenter samt de registrerede netværk, der er knyttet hertil, udbygges? At vi skal lave procedurer i børneinstitutioner og opfordre til, at de anvendes i foreningslivet for at forhindre overgreb på børn, hvem kan have noget imod det? Og kan nogen være imod, at vi får bedre viden og praktisk fokus på børns overgreb mod andre børn? Mimi Strange er netop kommet med en rapport, der viser, at det er et centralt problem for børn, så skal vi ikke tage den rapport fra SFI alvorligt? Jeg forstår ikke, hvorfor ordførerne fra Venstre og De Konservative kan være imod disse elementer i en national handlingsplan.

Jeg ser, at beslutningsforslaget er fremsat den 10. oktober. Jeg har endnu ikke helt forstået, hvad det er, der gør, at nogle forslag bliver førstebehandlet hurtigt og andre langsomt, men nu er det 1 måned og 10 dage siden, dette forslag blev fremsat, og jeg kan ikke se, at der er noget som helst til hinder for, at vi i Folketingets Retsudvalg laver en betænkning og får det til anden behandling inden jul.

Jeg skulle hilse fra fru Line Barfod og meddele, at hun kommer med et ændringsforslag, idet hun ønsker, at begrebet »sikkerhedsprocedure« ændres til »procedure«, og så skal jeg også give et tilsagn fra Enhedslisten om opbakning til dette forslag.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Jeg vil gøre opmærksom på, at det ikke er et lovforslag, men et beslutningsforslag, der behandles i dag.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hvis jeg har læst beslutningsforslaget rigtigt, og det håber jeg da, pålægger beslutningsforslaget regeringen at udarbejde en handlingsplan i denne folketingssamling, som jo typisk løber til begyndelsen af juni måned, det vil altså sige inden for 7½ måned. Det er det, der står.

Der står ni konkrete punkter i forslaget, og jeg hørte justitsministeren sige, at regeringen kommer med en plan i løbet af foråret. Det kan godt ske, at der kommer nye punkter med på baggrund af ekstra viden, men vi får altså en handlingsplan, og vi får den inden for den tidsfrist, jeg nævnte. Vi får den måske endda 2-3 måneder tidligere end den 5. juni, så hvad er problemet?

Kl. 17.10

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil blot konkludere over for fru Anne Bastrup, at når jeg har de ni punkter foran mig, er der nogle, jeg kan sætte kryds ved og sige, at de lyder måske meget fornuftige ud fra det, jeg kan læse i den betænkning, der allerede foreligger. Men der er bestemt også punkter, hvor jeg er meget i tvivl om, hvorvidt det er det rigtige, og før jeg selv og Venstre kan tage en beslutning, er vi i hvert fald nødt til at se nogle flere udsagn og nogle flere ekspertudsagn.

Når fru Anne Bastrup taler om en vedtagelse inden jul, bekymrer det mig, fordi jeg synes, at vi så sætter os lidt over eksperterne og de folk, der virkelig arbejder med tingene og har forstand på dem, og lytter ikke til, hvad de har at sige til os. Vi skal nok også passe på, fordi vi jo alle sammen føler meget for dette område, og det er måske lige præcis her, følelserne kunne løbe af med os, så vi ikke bruger vores sunde fornuft og netop skal have fagfolkene med.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Først til hr. Helge Adam Møller: Forskellen er, at et flertal i Folketinget pålægger regeringen at komme med en national handlingsplan i denne samling, mens justitsministeren lover, at den nok skal komme. Der er en markant forskel, når justitsministeren bliver pålagt af Folketinget at komme med den, for så er ministeren forpligtet.

Dernæst til fru Irene Simonsen: Det kan godt være, at fru Irene Simonsen ikke har beskæftiget sig med dette område så længe, men jeg vil sige, at når det drejer sig om misbrug af børn, har jeg

ikke oplevet, at der er nogen elementer, vi ikke har diskuteret, vendt og drejet på konferencer og høringer og foretræde for Folketingets Retsudvalg osv.

Jeg er på nuværende tidspunkt i den situation, at jeg synes, at nu må vi gøre det, og hvis der mangler nogle elementer, er der da ikke nogen, der forhindrer justitsministeren i at komme f.eks. næste år og sige: Vi har efterfølgende fundet ud af, at det og det skal altså også ind. Men det, det handler om, er, at der virkelig kommer til at ske noget.

Fru Irene Simonsen taler om følelser og siger, at man ikke kan handle velovervejet, og hun taler om, at hun som ordfører ikke er helt klar over, hvad det er, det drejer sig om. Jamen så har vi andre vel også en ret til at sige, at vi ved godt, hvad hovedproblemerne er. Vi har deltaget i forskellige seancer i Landstingssalen, i Fællessalen, ude i byen og i Folketingets Retsudvalg, hvor temaerne er blevet diskuteret, vendt og drejet sammen med eksperter, så derfor er der nogle af os, der godt kan anbefale SF's folketingsgruppe at stemme for beslutningsforslaget inden jul. Det må fru Irene Simonsen da respektere, på trods af at fru Irene Simonsen måske er for usikker.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jamen selvfølgelig kan jeg respektere, hvis SF indstiller, at de vil stemme for; det vil jeg overhovedet ikke blande mig i.

Jeg kan blot sige til fru Anne Baastrups oplysning, at jeg har faktisk i mit faglige virke førhen arbejdet med incestofre, så hvis der er noget, jeg kender noget til, er det rent faktisk dette område. Jeg har deltaget i mange konferencer og deltaget i forskellige læringsprocesser om at være i behandling som incestoffer, og lige præcis derfor er jeg måske endnu mere i tvivl end nogle af de andre her i salen, fordi jeg faktisk ved, hvor mange forskellige ting og hvor mange nuancer der ligger i det, og hvor vigtigt det er at få tingene belyst ordentligt af dem, der virkelig sidder og arbejder med dem, også retspolitisk.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jamen så forstår jeg virkelig ikke fru Irene Simonsens ordførertale og det svar, fru Irene Simonsen gav til fru Sandy Brinck.

Fru Irene Simonsen påpegede, at vi skal være opmærksomme på retssikkerhedsproblemet, når

det drejer sig om afhøring, og jeg har medgivet, at det kan vi skrive ind i betænkningen; det skal nok blive ordnet. Men fru Sandy Brinck spurgte fru Irene Simonsen: Hvad er det ellers, som skal tilføjes, og hvad skal tages ud? Med fru Irene Simonsens meget store og grundige viden på området forekommer det mig noget underligt, at der ikke er ét eneste element, som man foreslår skal tages ud, og ikke ét eneste nyt element, som man foreslår skal sættes ind. Det synes jeg altså virker lidt underligt.

Kl. 17.15

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at på trods af at jeg har arbejdet med det, vil jeg aldrig kunne sige, at jeg har den meget store viden, som fru Anne Baastrup tillægger mig. Det vil jeg også sætte store spørgsmålstejn ved om fru Anne Baastrup og andre folketingsmedlemmer har, for hvem er det, der sidder inde med viden? Det er dem, der er i det her til daglig. Og jeg ville virkelig være bekymret, hvis vi skulle haste noget igennem her. Det er ikke uvilje, det er netop uvilje for at sikre, at vi altså gør tingene rigtigt, så vi får beskyttet den svage part her. Og det er det, det handler om.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Anne Baastrup og derefter ønsker formanden at gå videre med ordførertalerne.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Så må jeg citere fra beslutningsforslaget om en national handlingsplan til beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug:

»Sigtet er at opnå en samlet indsats juridisk, socialt og sundhedsmæssigt samt at øge fokus på den forebyggende indsats. Handlingsplanen skal indeholde:...« og så de elementer, som jeg tidligere har læst op.

Jeg har endnu ikke fået en eneste begrundelse, jeg kan forstå, fra fru Irene Simonsen for, hvorfor Venstre ikke kan støtte det her, hvorfor Venstre ikke synes, at det er bedre, at vi får det afgrænset og får ministeriet til at arbejde målrettet allerede nu. Mangler der nogle elementer, så synes jeg, fru Irene Simonsen skal komme med dem. Er der nogle elementer, der skal ud, så synes jeg, fru Irene Simonsen skal sige det. Men det her med, at vi bare ligesom ikke rigtig føler, at vi kan støtte det her forslag sådan nærmest

nu, synes jeg virkelig er et meget dårligt argument.

Elisabeth Arnold (RV):

Ligesom alle de øvrige partier er Det Radikale Venstre dybt optaget af at kunne forhindre og forebygge seksuelle krænkelser af børn. Det er nogle grusomme forbrydelser, som præger børnene for hele resten af deres liv. Og det er dem, vi skal beskytte.

Jeg synes, det er meget vigtigt, at man her lægger mærke til, at det drejer sig om at forpligte ministeren til at komme med en national handlingsplan. Vi fra radikal side synes ikke, det er nok, at ministeren bare kommer med nogle luftige tilkendegivelser om, at hun snart kommer med noget. Jeg synes, det er udmærket, at Socialdemokratiet har fremsat dette her forslag til en national handlingsplan, og jeg kan ikke se andet, end at den er meget velunderbygget, den er meget velgennemtænkt. Og jeg kan ikke umiddelbart finde på tilføjelser eller på udeladelser, jeg vil komme med her.

Jeg må sige, når jeg hører på den debat, der har været om, at nu skal man lige vente på, at der kommer nogle færdiggjorte udvalgsarbejder og nogle færdige forskningsrapporter, at vi finder os i et kontinuum af erfaringsopsamlinger. Vi har arbejdet i Folketinget med det her i hvert fald i 10 år og har gradvis øget beredskabet mod seksuelle krænkelser af børn. Vi har ændret på afhøringsmetoderne, vi har ændret på sanktionerne, vi har ændret på behandlingsmuligheder, vi har ændret på mange ting.

Det kan ikke nytte noget, at vi siger til offentligheden: Vi skal lige vente, til der kommer en forskningsrapport om dette eller hint. Vi skal lige vente, til der er et udvalg, der er færdigt med at arbejde. For vi bliver aldrig færdige med alt. Der vil hele tiden være nye hjørner af forskningen, som skal klarlægges. Der vil hele tiden være nye hjørner af det her kompleks, som skal undersøges nærmere. Og derfor vil vi aldrig komme i den lykkelige situation, hvor vi ved alt: Nu ved vi alt, vi ved, hvordan det skal bekæmpes, vi ved, hvordan det skal forebygges, vi ved, hvordan vi skal straffe forbryderne – vi vil aldrig komme i den situation.

Derfor synes jeg godt, man kan sige nu: Vi ved temmelig meget. Der findes temmelig mange undersøgelser, der er temmelig mange erfaringer, der er ting, vi allerede kan gøre nu. Vi kan allerede nu beslutte at pålægge ministeren at komme med en national handlingsplan til be-

skyttelse af børn mod seksuelt misbrug. Det synes jeg godt man kan gøre allerede på nuværende tidspunkt. Der er rigeligt med erfaringsmateriale.

Derfor støtter Det Radikale Venstre det her beslutningsforslag.

Tove Videbæk (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører på området, hr. Jann Sjørnsen, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne tilkendegive følgende:

Kristeligt Folkeparti er positivt over for det fremsatte beslutningsforslag. Vi har selv over for den tidligere SR-regering efterlyst en national handlingsplan til beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug. Derfor må det også, stiltfærdigt ganske vist og med et glimt i øjet, noteres, at det åbenbart er nemmere for Socialdemokraterne på dette område at vise handling i opposition end i regering.

Kl. 17.20

Fokus i Socialdemokraternes forslag er på beskyttelse af børn i forbindelse med strafferetssager. Det gælder særlig situationer i forbindelse med afhøring, og Kristeligt Folkeparti er ganske enig i de foreslåede tiltag.

For at forebygge seksuelt misbrug er det også vigtigt, at sædelighedsforbrydere kommer i behandling. Kristeligt Folkeparti deler derfor forslagsstillernes opfattelse af, at et sådant punkt også hører hjemme i en national handlingsplan.

Det gælder også en forstærket forskningsmæssig indsats på dette område.

Vi ser frem til udvalgsarbejdet og håber, at det under alle omstændigheder og med de nye oplysninger, som er på vej, kan føre til en forstærket indsats i kampen imod seksuelt misbrug af børn. Så Kristeligt Folkeparti støtter forslaget.

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Sandy Brinck.

Sandy Brinck (S):

Hvis jeg nu lukker øjnene rigtig hårdt, så forsvinder det nok. Så behøver jeg ikke at se det. Sådan tror jeg, at rigtig mange voksne har det med emnet: seksuelt misbrug af børn.

Her er der virkelig tale om et problem, som aldrig sker i min nærmeste verden. Vi har svært ved at forestille os, at det foregår hos naboen, og at det overhovedet foregår i dette land, tror jeg også, at langt de fleste har lyst til ikke at erken-

de. Det må ikke ske, bliver til, at det kan ikke ske.

Derfor vil jeg også godt takke for den debat, vi har haft i Folketinget i dag og samtidig takke for, at vi i hvert fald i de 3 år, jeg har erfaring med dette Ting, faktisk løbende har haft den her debat og holdt fokus på det problem, som mange børn jo altså må forholde sig til.

Jeg synes, vi altid har haft en god og en konstruktiv debat og også netop bidraget til at nedbryde det tabu, som jo i langt de fleste tilfælde er den største barriere.

Der er sket mange tiltag i årenes løb, og jeg er meget enig med den radikale ordfører, fru Elisabeth Arnold, i, at dette er at betragte som, at vi befinder os i et kontinuum af erfaringsgrundlag, som vi kan tage beslutninger på baggrund af.

For Socialdemokratiet er det vigtigt, at indsatsen i kampen mod seksuelt misbrug af børn bliver bred og ikke kun retlig. Der er ting, der kan gøres i et retssystem, men det er langtfra tilstrækkeligt, hverken over for de børn, som har været udsat for overgreb, eller for at undgå at børn udsættes for overgreb.

Hvis vi tager de enkelte punkter, som vi har foreslået, er det for os at se væsentligt, at der ved afhøring også er en børnepsykolog tilknyttet det afhøringssteam. Det er det, som Linkisudvalget i den betænkning, som ministeren henviste til, også foreslår. De kalder det en børnesagkyndig, det skal ikke skille os ad. Men det glæder mig, at der er enighed om, at der i et afhøringssteam kan være behov for at have lige nøjagtig også denne faggruppe med.

Når vi taler om afhøringslokaler og interviewteknik, så tror jeg heller ikke, at der er uenighed. Men jeg må sige, at jeg har bidt mærke i, at der i betænkningen fra Linkisudvalget står, at nok er der mange steder, eller flere steder i hvert fald, hvor man ikke har sterile og kolde afhøringslokaler og faktisk har gjort et forsøg på at indrette noget, som er lidt mere imødekomende og tillidsskabende, men hvis man ser på andre lande, er det altså ikke voksenmiljøet med en sofa og et sofabord, så er det faktisk på børnes præmisser nede på gulvet og med legesager. Og jeg tror faktisk, at vi i den diskussion netop skal være meget opmærksomme på, at det her er på barnets præmisser.

Vi må også sige, at den seneste diskussion i hvert fald i pressen omkring rediscovered memory, det at man bliver ført tilbage ved hypnose, og hvad ved jeg, og finder erindringer, som måske ikke er så sande alligevel, jo er en faglig dis-

kussion, som vi ikke skal blande os i og jeg da slet ikke, men det er et eksempel på, at der er behov for at have nogle fælles modeller for interviewteknikken, som skaber den troværdighed i vidneudsagnet, som er ønskelig, sådan at man ikke i den enkelte situation skal stå med dette meget svære område og famle sig lidt frem.

Kl. 17.25

Der har i nogen tid været diskussion om, hvorvidt børn er troværdige vidner, og det er for mig væsentligt, at vi får understreget herfra, at børn hverken er mere eller mindre troværdige end voksne vidner. Det er et spørgsmål om, at børn har en anden begrebsverden, og at man må indrette interviewteknikken og forhørsteknikken sådan, at vidneudsagnet bliver troværdigt.

Når vi har medtaget ønsket om, at man får ret til at blive informeret under en retssag, så er det, fordi vi hører fra mange af de folk, som har haft dette her inde på livet, at det ikke sker. Man har jo alle muligheder for at gøre det, men når nogle – og faktisk ganske mange – over for mig kan tilkendegive, at det ikke sker, synes vi, at det har været på sin plads, at vi så giver den ret til, at man undervejs bliver informeret.

Mystik, hemmelighed og uvished er jo nøgleordene i de fleste beskrivelser fra de mennesker, som har haft det her problem inde på livet. Det er det, der har været en del af hele overgrebet. Og det er væsentligt, set med socialdemokratiske øjne, at mødet med retssystemet ikke må være præget af det samme, men derimod at viden og information om sagens gang for mange kan afbøde ikke kun frustrationer, men også frygt for, hvad der vil komme til at ske.

Så har vi taget et punkt med omkring psykologhjælp. Det er jo ikke, fordi der i dag ikke findes psykologhjælp, men der er bare, sådan som vi ser det, et problem i, at der er mange forskellige former. Der er mange forskellige paragraffer, systemet er noget sindrigt, og der er faktisk ikke rigtig nogen sikkerhed for, at de børn, som rent faktisk har brug for psykologhjælpen, ikke bliver sat mellem to stole.

Vi har ikke opstillet den færdige model – og det er måske særlig til Venstres ordfører, jeg vil sige det. Dette er et beslutningsforslag, derfor påpeger vi et problem og også et ønske om, hvordan problemet skal løses. Men vi har ikke sagt, at det skal være lige nøjagtig på den måde, fordi vi faktisk heller ikke dér kender svarene hundrede procent, og dem vil vi selvfølgelig bede om.

Derfor er pålægget alene, at man får løst det problem, som jeg tror de fleste af os er enige om, nemlig at der altså er børn, som ikke får den fornødne psykologhjælp efterfølgende.

Så mener vi faktisk også, at det er vigtigt, når man taler national handleplan til beskyttelse mod seksuelle overgreb mod børn, at man forholder sig til den behandling, som vi har i kriminalforsorgen såvel som uden for kriminalforsorgen, af sædelighedsforbrydere eller folk, som har disse sygelige tendenser. Derfor har vi ikke kun stillet forslag om at udvide den behandling, som foregår inden for kriminalforsorgen, altså som en del af afsoningen, men egentlig også stillet forslag om, at vi forsøger at give nogle bedre muligheder for at få behandling, selv om man ikke er dømt. For det skulle jo gerne være sådan, at man kunne få behandling, selv om man ikke er dømt, og det kan man også.

Nu er jeg født og opvokset i en lille landsby, og jeg kan sådan set godt forstå, hvis man ikke har lyst til at gå ned til sin egen læge i sådan en lille landsby, ned til det lokale lægehus og bede om en henvisning for at få noget behandling i forhold til det, som man godt ved er perverterede tanker og lyster. Derfor foreslår vi, om man ikke kunne se på også at få lavet et henvisnings-system, så man måske kunne bevæge sig lidt væk fra sit eget lægehus og få henvisning fra nogle andre.

Men vigtigst er det nok i den her sammenhæng, at vi holder fast i, at den behandling, som vi har i kriminalforsorgen, skal udvides og forbedres hele tiden.

Når vi så kigger på hele spørgsmålet omkring sikkerhedsprocedure, hvor jeg har noteret mig, at Enhedslisten ønsker et andet navn for det – det har vi det fint med – så er det væsentligste her for os, at man forholder sig til risikoen derude. Vi skal ikke sige, hvordan man skal forholde sig til det, men vi skal kræve, at man påtager sig det ansvar, at man forholder sig til risikoen, og at man ikke privatiserer den frygt for både mistanke og den grænsesætning til den enkelte – desværre oftest mandlige – pædagog, som må gå og være bange for, hvad folk dog tænker, og hvor grænsen er. Det bør man forholde sig til som et kollegium.

Kl. 17.30

Afslutningsvis skal jeg sige, at for at imødekomme nogle af de betænkeligheder, Venstre har givet udtryk for, synes jeg, at vi under udvalgsarbejdet skal forholde os til, om vi vil invitere nogle særlige organisationer eller nogle sær-

lige eksperter enten til en decideret eksperthøring eller til at kommentere det beslutningsforslag, som foreligger. Det har vi jo alle muligheder for, og det synes jeg heller ikke skal skulle ad.

Så jeg vil godt kvittere for de mange positive tilkendegivelser, der er kommet, som jo også viser, at der er et flertal bestående af Dansk Folkeparti, Socialdemokratiet, SF, Enhedslisten, Kristeligt Folkeparti og Det Radikale Venstre, og det glæder mig meget. Jeg vil også tro, at det ikke kan komme til at genere hverken regeringen eller regeringspartierne voldsomt, for vi pålægger blot ministeren at gøre det, som ministeren gerne vil gøre.

Det synes jeg sådan set er udmærket, så har vi fast grund under fødderne, og så ved vi, hvad det er, der skal komme, og kommer der mere fra regeringens side, vil det kun være glædeligt.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Fru Sandy Brinck starter med at sige: Vi har ikke lagt os helt fast, og vi er jo sådan set faktisk enige. Når jeg så hører, at justitsministeren her siger, at vi er i gang, der bliver fremsat forslag i den her samling, og derefter hører hele fru Sandy Brincks fremstilling, så undrer jeg mig og siger: Hvad er problemet egentlig?

For handler det her ikke om, at det ønske, som fru Sandy Brinck har, netop er, at det fremsættes i den her samling, og det har fru Sandy Brinck fået lovning på? Fru Sandy Brinck lægger også vægt på, at hun ikke er helt klar over, om det nu er det helt rigtige med de her ni punkter. Jamen så lad os dog vente bare den ganske korte tid, før vi har det.

Så skal jeg i øvrigt imødekomme synspunktet om, at jo mere viden, vi kan få på området, jo bedre er det. Så jeg skal gerne støtte det, hvis vi kan få lavet nogle høringer på området.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg ser heller ikke noget problem. Det var sådan set også det, jeg sagde her i afslutningen, at der er et flertal, som vedtager det her beslutningsforslag, sådan som tilkendegivelserne har været i dag. Det anser jeg ikke for at kunne genere regeringen voldsomt, i og med at det blot pålægger regeringen at gøre det, som både justitsministeren og de to regeringspartiers ordførere har sagt man gerne vil, og derfor er der ikke noget problem.

Så skal jeg understrege, at når jeg har sagt, at vi ikke har lagt os helt fast på teknikken, er det netop teknikken. Jeg synes, det er enormt vigtigt, at vi politisk siger: Her er et problem, og vi har en målsætning om, at det bliver løst i den retning. Men teknik har vi folk til, det skal vi ikke fnidre rundt i. Men det er væsentligt, at vi politisk forholder os til, hvor vi oplever, i de kontakter vi har, at der er nogle problemstillinger.

Jeg har på mit partis vegne anført ni punkter, men hvis det skulle stå så grelt til, at der var nogle enkelte punkter, som væltede hele læsset, sådan at Venstre f.eks. ikke kunne være med, har jeg vist mig åben over for det og sagt: Så piller vi bare det ud. Men jeg kan forstå, at det er der ikke, og det behøver vi så heller ikke at gøre, fordi der jo som sagt er et flertal, som ikke kan genere regeringen, fordi vi pålægger regeringen at gøre det, som regeringen gerne vil.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg tror, det var fru Sandy Brinck, der indledte en af de første korte bemærkninger med at sige, at denne her sag var for alvorlig til, at man kunne drive politisk plat eller politisk fnidder-fnadder på den. Efter at have hørt debatten i dag sætter jeg et meget stort spørgsmålstegn ved, om det stadig er sådan på det her område.

Jeg står her med to besvarelser fra tidligere justitsminister hr. Frank Jensen, der mig bekendt er medlem af det samme parti som fru Sandy Brinck. Det handler om besvarelse af spørgsmål fra bl.a. hr. Jann Sjørnsen. Den seneste er en pressemeddelelse: »Kritikken skudt ved siden af«, der er udsendt for et års tid siden, der går på, at den socialdemokratiske justitsminister på det kraftigste totalt afviste planerne om en national handlingsplan.

Man afviste det totalt, da man selv havde muligheden for at igangsætte dette. Der har fru Sandy Brinck sikkert en masse fine forklaringer på, hvorfor man lige vågnede op, da man kom i opposition. Men det er nu ikke det, der er mit budskab i dag.

Kl. 17.35

Mit budskab er, at jeg mente, at det var nødvendigt – ikke mindst fordi jeg lyttede til Kristeligt Folkeparti – at der blev sat gang i en national handlingsplan. Og jeg gjorde derfor det eneste rigtige. Jeg gik ikke kun til høringer med de organisationer, der beskæftiger sig med det her. Jeg tog et møde med dem og sagde: Nu går vi i

gang med at lave en handlingsplan. Det arbejde er i fuld gang lige nu.

Så at blive pålagt at lave en handlingsplan giver sådan set ingen mening, for det arbejde er allerede i gang. Det er socialministeren og jeg i gang med med de berørte organisationer. Og det er stadig væk vores hensigt at fremlægge en handlingsplan til foråret, hvor organisationerne har været med og har været med til at prioritere, hvilke områder der for dem er de væsentligste at have med.

Men jeg synes, det er godt, at Socialdemokratiet langt om længe er vågnet op. Bedre sent end aldrig. Jeg vil heller ikke udelukke, at dele af det, som vi har beskæftiget os med i dag – jeg har også kommenteret flere konkrete ting – er noget, som vil indgå i den handlingsplan, som kommer. Jeg kan bare ikke sige det, for jeg mener faktisk, at de organisationer, der skal leve med det her efterfølgende, er dem, der skal have en meget stor indflydelse på, hvad det er, der skal prioriteres.

Jeg respekterer det naturligvis, hvis Folketinget i sin utålmodighed synes, at nu skal vi lægge os fast på ni punkter, de skal med under alle omstændigheder – man respekterer jo altid, hvad et flertal i Folketinget synes. Jeg synes bare, man skal huske på, at der er en forhistorie i den her sag, og jeg synes, at det er mest fair i forhold til de organisationer og de mennesker, der arbejder med det her, at de får bare en lille chance for at komme med deres bud på, hvad de finder er væsentligt, før vi kommer ind bedreviddende og siger, hvad der er de væsentligste ni punkter. Det er i hvert fald det, jeg vil henstille til.

Jeg vil meget gerne bidrage til, at vi under udvalgsbehandlingen får klarhed over, hvor det så er, vi mangler at prioritere en indsats – for mange af punkterne er der sådan set allerede taget højde for – såfremt Folketinget stadig væk er indstillet på, at de her punkter er nogle, der skal tages alvorligt i den ene eller den anden sammenhæng.

Jeg gør lidt ud af mine afsluttende bemærkninger i dag, fordi jeg faktisk synes, det er lidt ærgerligt, hvis ikke vi kan fastholde den, synes jeg, meget gode stemning, der har været i Folketinget om, at denne her sag er for alvorlig til, at der skal køres politisk drilleri på den.

Jeg synes, at det mest ærlige og ordentlige er, at de mennesker, der lige nu sidder og laver en handlingsplan og har arbejdet med det lige siden foråret, får en chance for at blive færdige med den, og at man ikke sådan i en hovsasiuati-

on siger, jamen hu, hu, så har vi kunnet drille justitsministeren og socialministeren og sige, at vi kom før jer og fik pålagt jer ni ting, der muligvis indgår i jeres overvejelser. Ifølge forslagsstillerens ordfører er det efter dialog med dem, at man er kommet frem til de her ni punkter.

Om ikke andet så håber jeg, at Folketinget, når det arbejder, der er ved at blive lavet ude i det lokale samfund for dem, der skal leve med det, er blevet færdigt, vil behandle det lige så pænt, som man har behandlet det forslag, som vi har behandlet i salen i dag.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg må indrømme, at jeg ikke genkender et billede af, at vi ikke har haft en god og ordentlig debat i en ordentlig tone. Det synes jeg vi har. Og jeg synes også, at det har været konstruktivt forstået på den måde, at jeg må konstatere, at der ikke er de store uenigheder. Derfor er der jo heller ikke, som jeg sagde tidligere, noget i vejen for, at Folketinget rent faktisk pålægger regeringen at gøre det, som regeringen gerne vil, men at Folketinget på den måde også sætter pinde op i forhold til, hvad det er for nogle problemstillinger, vi herfra gerne vil have prioriteret.

Jeg har faktisk også haft møder med de her organisationer. Det er ikke noget, jeg bare selv har siddet og filosoferet mig frem til. Det er faktisk noget, jeg har diskuteret med folk ude i den virkelighed.

Så skal jeg slutte af med at sige, at det altså ikke er korrekt at tillægge mig, at det her er fremsat for at drille justitsministeren. Justitsministeren interesserer mig ikke såre meget i den her sammenhæng. Der er interessen altså rettet mod de børn, som rent faktisk enten er blevet udsat for overgreb, eller de børn, som skal beskyttes for ikke at blive udsat for overgreb. Det er sigtet og ikke noget som helst med drilleri. Det er faktisk et seriøst bud på, hvad der kunne være indholdet i en handlingsplan.

Kl. 17.40

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg synes, det er utrolig dejligt at høre fru Sandy Brinck sige herfra, at hun ikke har haft nogen hensigter med det her forslag i forhold til at drille justitsministeren.

Men jeg kan så undre mig over, hvorfor man laver et beslutningsforslag på det her område og ikke tager justitsministeren i samråd på det og spørger, hvor langt man er, og hvor tingene står henne, i stedet for at fremsætte et beslutningsforslag.

Det kan jeg kun stå tilbage og undre mig dybt over.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Nu synes jeg nok, at diskussionen har bevæget sig lidt væk fra det fokus, som jeg havde håbet var debattens fokus, nemlig de børn, som jeg er helt sikker på at alle 179 medlemmer af det her Folketing faktisk gerne vil beskytte.

Når jeg har valgt, at vi fra vores partis side ville komme med et beslutningsforslag i stedet for at bede om et samråd, er det, fordi vi rent faktisk har et bud på, hvad det er for nogle problemstillinger, vi gerne vil have løst. Det er det, der ligger i at være politiker, at man også kan sige, hvad det er for nogle ting, man gerne vil have løst, og hvordan man gerne ser løsningen ende.

Det er så det bud, vi har givet. Det ærgrer mig bare, at vi ikke får en enstemmig vedtagelse, men jeg glæder mig stadig væk over, at der er et flertal for det her, og glæder mig over, at sådan som jeg har hørt debatten i dag, er regeringspartierne sådan set også enige i det.

Så det er ikke noget, som driller. Det er faktisk noget, som gør, at vi fra Folketingets side har pålagt noget og dermed har sikkerhed for, ikke alene at der kommer noget, men vi har også givet vores bud på indholdet.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 33:

Forslag til folketingsbeslutning om Folketingets Ombudsmands beretning for året 2001.

Af Retsudvalget.

(Fremsat 14/11 2002).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Helge Adam Møller (KF):

Jeg ved godt, at det er meget usædvanligt at tage ordet her, og i de cirka 10 år, jeg har været ordfører på Ombudsmandens beretning, har jeg aldrig taget ordet. Jeg tror heller ikke, der er andre, der har gjort det. Men jeg har to punkter, jeg godt vil sige noget om.

For det første er Ombudsmandens beretning jo stor og tyk, og den er meget omfattende. Der er langt over 1.000 sider, men det, der står der, er også relevant og oplysende.

Beretningen indeholder også mange gode principielle afgørelser, som burde være kendt ude i amter og kommuner, ministerier og styrelser, hvor man har lavet en eller anden fejl, simpelt hen fordi man så kan lade være med at lave fejlen en gang til; det er jo et af formålene.

Der er jeg ikke sikker på, at en sådan beretning er det ideelle værktøj. Den er simpelt hen så lang, og det tager så lang tid at læse den. Jeg tror, der er masser af de sagsbehandlere, som godt kunne bruge de eksempler, Ombudsmanden har nævnt, som aldrig når frem til dem, og det vil sige, at man bliver ved med at lave den samme fejl år efter år.

Det tror jeg man skal arbejde med i ombudsmandsinstitutionen, altså at lave en formidling, der sikrer, at folk bliver klar over, hvad de har gjort galt, så de ikke gentager det.

Så kommer jeg til den anden ting, og det er nok den væsentligste årsag til, at jeg tager ordet. Det er jo en beretning om ombudsmandsinstitutionen, men det er ombudsmanden personlig, der har skrevet den under. Ombudsmanden er jo Hans Gammeltoft-Hansen, der har været ombudsmand i mere end en halv snes år. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at skjule her i år 2002, at tilbage i slutningen af 1980'erne og i begyndelsen af 1990'erne var der ganske mange konservative, også i den konservative folketingsgruppe, som var stærkt skeptiske – for nu

at sige det rimelig diplomatisk – over for ombudsmanden, hans person og hans virke.

Derfor føler jeg trang til i dag efter i en halv snes år som retspolitisk ordfører at have fulgt ombudsmandens virke og ombudsmandsinstitutionens virke – det er jo altid chefen, der tegner billedet i en institution, selv om han har mange gode medarbejdere – at sige efter de 10 år, at jeg føler, at der er ydet et flot, et godt og et omhyggeligt arbejde, hvor institutionen og ombudsmanden personlig lever helt op til det, der sådan er det almindelige formål med ombudsmandsinstitutionen, nemlig at være borgernes vagthund over for stat og myndigheder.

Kl. 17.45

Konkluderende synes jeg, at ombudsmandsinstitutionen med ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen i spidsen helt lever op til de store opgaver og det store ansvar, som Folketinget har pålagt ham og institutionen.

Det var, hvad jeg ville sige i dag.

Elisabeth Arnold (RV):

Det har altid undret mig i de mange år, jeg har været medlem af Folketinget, at netop ved denne debat, der handler om Folketingets Ombudsmands beretning, var det ikke god tone at tage ordet. Vi havde ingen debat, man godkendte simpelt hen blot beretningen, og der var ingen diskussion.

Måske har der for nogle år siden været en enkelt konservativ, der har været oppe at beklage sig over, at ombudsmanden stadig væk var den, han var, men ud over det, har der overhovedet ikke været nogen debat.

Det synes jeg har været en rigtig dårlig behandling af ombudsmanden, fordi han jo har lavet den her beretning bl.a. til diskussion i offentligheden, og sådan at alle offentlige forvaltninger kan finde ud af, hvad det nu er, der er rigtigt og ret og rimeligt at gøre i forbindelse med forvaltningen af lovgivningen.

Derfor synes jeg, at det har været meget tilfredsstillende i år, at vi har vedtaget i Retsudvalgets regi at afholde en høring om Folketingets Ombudsmands beretning. Det var en stor succes, synes jeg, fordi vi fik mange tilhørere, vi fik meget offentlighed om debatten, og vi fik stillet nogle relevante spørgsmål til ombudsmanden, som denne besvarede på forbilledlig vis.

Så jeg vil meget gerne opfordre til, at vi fremover afholder sådan en høring hvert år i forbindelse med ombudsmandens beretning, for det er åbenbart den måde, vi får debatten på. Den får